Ældste Marvin J. Ashton er død

Ældste Marvin Jeremy Ashton fra de Tolv Apostles kvorum benyttede en fredens røst, en kærlighedens røst og en røst, der forsikrede, at det med Herrens hjælp altid er muligt at begynde på en frisk.

Hans stille men magtfulde røst blev tavs, da han d. 25. februar 1994 døde i en alder af 78 år på et hospital i Salt Lake City. Hans ord genlyder dog stadig hos dem, hvis liv han påvirkede, for han lærte i sandhed mennesker, hvad de kan blive til.

»Når vi har en længsel og ikke ved efter hvad, er det måske vores sjæl, der længes efter sit hjemsted, en længsel efter ikke længere at være fremmed for Herren og en søgen efter noget højere, bedre og mere tilfredsstillende end noget, denne verden kan tilbyde« sagde han i sin sidste generalkonferencetale. »Må vores længsel efter vores hjem være den motivation, vi behøver for at leve, så vi kan vende tilbage til vort himmelske hjem hos Gud vor Fader for evigt« (*Stjernen*, januar 1993, s. 22).

Begravelseshøjtideligheden i Tabernaklet d. 2. marts fyldte næsten bygningen til bristepunktet. Præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson fra Det Første Præsidentskab talte ved begravelsen, i lighed med ældste Dallin H. Oaks fra De Tolvs kvorum, ældste Jeffrey R. Holland fra de Halvfjerds og Stephen K. og M. John Ashton – ældste og søster Ashtons sønner.

Ældste Oaks sagde bl.a., at ældste Ashton »havde et usædvanligt godt forhold til unge. Han var gavmild, omsorgsfuld, medfølende og vis. Når han satte grænser, satte han grænser, der strakte folk så langt, de kunne klare ... Hans hengivenhed mod dem, der havde hjælp behov, var fast og varede til hans død«.

Præsident Monson fortalte, at ældste Ashton »havde troen på det bedste i mennesket. Han vidste, at hver eneste sjæl ejer muligheden for at blive som Gud og han behandlede mennesker som det, de kunne eller burde blive ... Marvin Ashton lærte os alle at gribe øjeblikket, handle i nu'et, rose meget og tjene Gud og medmennesker. Han var i sandhed en kærlighedens mand«.

Præsident Hinckley citerede det sidste vidnesbyrd, ældste Ashton bar for sine brødre i De Tolvs Kvorum i templet i Salt Lake City: »Hvis der er et bestemt ord, der ligger mig på sinde, så er det *taknemlighed* og påskønnelse af, at vi har mulighed for at være her og tjene ham. Somme tider bør vi skynde os lidt mindre, mens Herren står ved roret og har overblik over vores situation ... Jeg elsker Herren og takker ham for hans velsignelser«.

Ældste Ashton blev ordineret som apostel d. 2. december 1971. Ved sin død var han nr. 6 i den apostolske rækkefølge (begyndende med præsident Benson). Før han blev kaldet som medlem af De Tolvs Råd, tjente han som assistent til De Tolv, fra d. 3. oktober 1969.

Han blev født i Salt Lake City d. 6. maj 1915 som søn af Marvin O. og Rae Jeremy Ashton, og blev opkaldt efter sin far, som siden tjente som medlem af kirkens præsiderende biskopråd fra 1938 til sin død i 1946. Den unge Marvins forældre tjente som eksempler på integritet og tjeneste for deres tre sønner og tre døtre; i deres hjem var normen de evangeliske standarder og tjeneste i kirken.

Også hårdt arbejde var en af familiens normer. Marvin J. opdrættede kaniner og duer og arbejdede på familiens jordlod, hvor de dyrkede grøntsager. Mens han gik i skole arbejdede han i sin fars isenkræmmerbutik.

Marvin J. Ashton fik mange muligheder for at tjene unge mennesker i sit

Marvin J. Ashton, til højre, deltog i spejderprogrammet som dreng. (FOTO: TD)

tidsmissionær i England. En konkurrence om, hvem der var den bedste til tennis, opstod mellem ham og hans bror, Wendell, da de var små, og den holdt sig i halvfjerds år. Han sagde somme tider for sjov, at en af grundene til, at han begyndte at komme sammen med Norma Bentson, som han blev gift med i templet i Salt Lake City i 1940, var hendes forældres tennisbane. I 1951 var han med på det hold, der vandt kirkens mesterskab i tennis double; i 1954 vandt han og hans hustru mesterskabet i mixed double, og i 1969 kom de med i finalen. Hele sit liv holdt han sig i form med tennis og jogging.

Hans liv viste en fin balance mellem det åndelige og det fysiske, administrationen af timelige anliggender, og betjeningen af dem, som havde behov for kærlig omsorg.

Som offentlig person var han kendt for sine egenskaber som leder, i såvel kirken som ude i verden. Ved sin død var han formand for kirkens komité for lederskabstræning og medlem af den udøvende samordningskomité og kirkens velfærdskomité. Han sad som medlem af kirkens bestyrelse for uddannelse og som bestyrelsesmedlem for Brigham Young University, som tildelte ham en æresdoktortitel i humaniora. Han dimitterede fra University of Utah, som siden tildelte ham udmærkelser og udnævnte ham til æresdoktor i jura. Han var aktiv indenfor højere uddannelser gennem sit medlemskab af Utah State Board of Regents, som er en bestyrelse med ansvar for gymnasier og universiteter i Utah.

liv, og det nød han. Før sit kald som generalautoritet tjente han i Unge Mænds organisation i 21 år – 10 år som medlem af hovedbestyrelsen og 11 år i præsidentskabet. Han rejste jorden rundt og bragte kirkens programmer for unge ud til de lokale enheder.

I en tale, han holdt for en gruppe institutelever i maj 1993, sagde han: »Jeg elsker unge mennesker. Jeg har bestræbt mig på at være en betroet ven i årenes løb. Jeg vil ikke prale højlydt af det. Jeg vil hellere være jeres ven og forsvarer i det stille, med dyb kærlighed, opmuntring og respekt« (tale holdt til institutstuderende i Central Valley, i Tabernaklet i Salt Lake City d. 16. maj, 1993). De, der kendte ham, vidste, at denne selvbeskrivelse var meget rammende.

Han kunne lide sport og kendte dens værdi, når det gælder at holde sig i fysisk god form og at nå ud til unge mennesker og påvirke dem. Mens han havde ansvaret for sport i Unge Mænds organisation, udvidede han aktiviteterne, så de omfattede mange flere tilbud til de unge mænd. Ældste Ashton var kendt for at sige, at alle skulle holde sig i form, og han praktiserede selv, hvad han prædikede.

Som ung var han en af kirkens dygtigste basketballspillere, og som holdkaptajn for et missionærhold var han med til at vinde de britiske mesterskaber, mens han tjente som fuld-

Marvin J. Ashton som fuldtids missionær (FOTO: TD)

Ældste Ashton deltog i sport hele sit liv. I 1954 vandt han, sammen med sin kone Norma, en tennisturnering for hele Kirken.

Før Marvin J. Ashton blev kaldet som generalautoritet, var han vicepræsident for en engros tømmervirksomhed, som han selv havde grundlagt. Han tjente i Utahs senat fra 1957 – 1961. I årenes løb har han bestridt flere forskellige fremtrædende poster i forretningslivet: Bestyrelsesformand i Deseret Book Company og ZCMI butikkerne; vicebestyrelsesformand i Zions Securities Corporation, som bestyrer kirkens ejendomsbesiddelser og direktør for First Security Corporation og Beneficial Development Corporation.

Som forretningsmand og administrator lod Marvin J. Ashton sig styre af de åndelige værdier, der formede hans liv, som fx forkærligheden for at hjælpe de trængende. I sin tid i senatet stillede han bl.a. forslag til en forbedring af forholdene i ungdomsfængslerne. Sidenhen, som assistent til De Tolv, tjente han også som den første administrerende direktør for kirkens Unified Social Services program (som nu kendes som LDS Social Services). Samtidig med sit arbejde i denne organisation, ledte han programmer for ungdomsrådgivning, fosterbørn, fanger, adoptioner, indianerprogrammet og andre områder for personlig velfærd. Han iværksatte programmer for at besøge indsatte i fængslerne, og bygningen af en kirke for forskellige trosretninger i Utah statsfængsel.

Hans var et meget stærkt eksempel, når han var på tomandshånd. En ung indsat i fængslet oplevede ældste Ashtons kærlighed til sig på nært hold, hvorefter han ændrede sin livsførelse. Han blev senere gift i templet. »Da jeg oplevede, at en Herrens apostel ville trykke en mand som mig i hånden, vidste jeg, at jeg måtte være noget værd«, sagde den tidligere indsatte.

Ældste Marvin J. Ashton sagde engang: »Der er formodentlig hundreder eller måske tusinder, der ikke forstår, hvad værdighed er. Værdighed er en proces og fuldkommenhed er en evig rejse. Vi kan være værdige til at nyde visse privilegier uden at være fuldkomne.

Ved en anden generalkonference sagde han: »I

Ældste Marvin J. Ashton, da han blev kaldet som generalautoritet. (FOTO: TD)

unge bærere af præstedømmet, Gud ønsker, at I skal sejre. Han ønsker, at I skal triumfere over alle jeres fjender. Stålsat og modigt må vi stå fast. Gud er ved roret. Der er ingen grund til nederlag« (*Stjernen*, jan. 1990, s. 35).

Han underviste mesterligt i at hjælpe dem, der er i nød og i at finde håb om omvendelse i Jesus Kristus. »Det er vigtigt, at vi elsker og støtter hinanden,« sagde han i en tale ved en generalkonference. »Vi styrker og opbygger ved at finde de gode sider i et menneske, og nærer frygten og svaghederne når vi er for kritiske« (se *Stjernen*, januar 1992).

Ved en anden lejlighed sagde han: »Vor uvilje mod at følge sande og afprøvede mønstre, der er givet for vor lykkes skyld, er årsag til hjertesorg hos den enkelte, familien og venner og fører til ulykke ... Når vi følger åbenbarede mønstre, hjælper det os med at erkende vore svagheder, bearbejde dem positivt, overvinde dem og hæve os til Kristuslignende højder« (*Stjernen*, januar 1991, s. 18-19).

Uanset hvad andre mente om ældste Ashtons succes, så anså han sin familie for at være blandt sine vigtigste kilder til styrke. Han sagde til tider »Norma er det bedste, der nogensinde er sket for mig«. Han og søster Ashton er forældre til fire børn – M. John Ashton, Stephen K. Ashton, Jonne Ashton Wheadon og Janice Ashton Sorensen – og bedsteforældre til atten børnebørn.

Efter sin universitetsuddannelse tjente ældste Ashton som missionær i England. Hans mission lærte ham ting om sig selv og om at omgås andre mennesker, som fulgte ham resten af livet. Ifølge hans missionspræsident, Hugh B. Brown, var han den slags missionær, der »altid var der og det, han skulle være«. På sin mission blev Marvin Ashton udnævnt til viceredaktør på kirkens engelske blad *The Millennial Star*. Ældste Brown og ældste Ashton skulle senere komme til at tjene sammen i De Tolv Apostles Kvorum.

I en af sine bøger beskrev ældste Ashton senere en tildragelse på hans mission, der lærte ham om værdien af kærlighed og tålmodighed, når man beskæftiger sig med mennesker. Ældste Ashton var blevet sat til at arbejde sammen med en kammerat, som havde alvorlige problemer. Allerede anden dag, de var sammen, langede kammeraten ham én. Ældste Ashton kunne have indberettet det, og man ville have taget visse skridt i forhold til missionæren. I stedet benyttede han lejligheden til at hjælpe missionæren med at forandre sig og blive en god missionær (se Marvin J. Ashton, *The Measure of Our Hearts*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1991, side 80-82).

Ældste Ashton fortalte ofte historien om Kong Arthur, hvor dronning Guinevere råder Lancelot til ikke at prale af sine egne gerninger, men snarer at bevise sit værd ved sine handlinger. Ældste Ashton sagde: »Selv i vore dage er det langt mere effektivt at lade verden se vore gode gerninger frem for at høre os tærske langhalm på vore egne opnåelser, eller udbrede os om vore imponerende resultater« (*The Measure of Our Hearts*, side 51).

Han var et strålende eksempel på dette princip. Han påpegede ikke sine egne gerninger overfor andre, men andre kunne sagtens se deres virkning. Præsident Spencer W. Kimball skrev engang om ham: »Tusinder af liv, unge som gamle, er blevet velsignet af visdommen i denne noble mand, vidunderlige apostel og ven.

Ældste Ashton har været folkets tjener så længe jeg har kendt ham. Hans liv er bogstaveligt talt viet til at hjælpe andre med at finde og nå retfærdige mål. Han underviser ved tålmodig opmuntring og ved sit stille eksempel« (forordet til Marvin J. Ashtons *What Is Your Destination?*, Salt Lake City: Deseret Book Company, 1978, side ix).

Ældste Ashton underviste engang en gruppe ledere i kirken: »Hvilken stor ære det er, at være hyrde for Guds lam – hans børn. Hvilken vidunderlig lejlighed og tilfredsstillelse er det ikke at varme den frysende, indsamle den fortabte, give den sultne mad og at udrække sin arm og få alle til at føle sig sikre og trygge ved at være sammen med den Gode Hyrde (tale holdt ved et seminar for regionalrepræsentanter, 1. april, 1988).

Ordene sammenfatter på fuldkommen vis hans eget liv i kærlighed og tjeneste.

Vil markere familieåret

Dette er FN's internationale familieårs officielle logo. Logoet består af et hjerte beskyttet af et tag og forbundet til et andet hjerte. Logoet symboliserer liv og kærlighed i et hjem, hvor der er varme, omsorg, tryghed, samhørighed, tolerance og respekt.

Mor til fem vil hjælpe sin kommunes familier til at fungerer bedre

3 ansøgninger til socialministeriet, mange samtaler med bl.a. forskellige kendte personer, psykologer, familievejledere, sundhedsplejersken, kriminalpræventivpoliti, læge, pædagoger og andre er blot et uddrag af de mennesker, søster Heidi Ringheim fra Københavns Stav 3.Ward har haft kontakt med for at få et lidt bredere overblik over familiens forhold og vilkår her i Danmark.

Dette er lidt af hvad søster Heidi Ringheim foreløbig har fået ud af en artikel hun læste i Berlingske Tidende i januar måned.

Thomas og Heidi med hele familien. (Foto: Ringheim)

En million kroner

Der stod nemlig at 1994 af FN var udpeget til at være internationalt familieår, og i den anledning ønskede man fra FN's og dansk side at lægge vægt på, at frivillige organisationer og foreninger aktivt blev draget ind i en markering af familieåret.

Derfor har Socialministeriet afsat en pulje på en million kroner til at få igangsat en bred vifte af aktiviteter til at gøre dette.

– Jeg blev tændt med det samme, og ideerne sprang frem. Jeg ringede fluks til Socialministeriet for at få vejledning, samt en ansøgning tilsendt,fortæller Heidi.

Ideer begyndte at tage form

– Efter at have læst alt materialet grundigt, gik jeg i tænkebox for at overveje hvad jeg mon kunne arrangere, siger Heidi.

Mine ideer begyndte efterhånden at tage en lidt fastere form, og jeg begyndte at indvie min nærmeste familie og venner i mine planer. Fra alle sider blev jeg mødt med stor begejstring og opmuntring. Men tiden var knap, for ansøgningen skulle være Socialministeriet i hænde senest d. 15. marts 1994, og som mor til 5 samt delvis medarbejder i vores eget firma, gik det langsomt med at formulere projektbeskrivelser, udregne budgetter og finde samarbejdspartnere.

3 forskellige projekter

– Min første idé går ud på at afholde et stort debatmøde i den kommune jeg bor i, fortæller søster Ringheim. Det vil komme til at foregå et lokalt sted i kommunen. Meningen er at mødet skal foregå i samme stil som for eksempel »Højlundsforsamlingshus«. Der vil sidde et panel af eksperter, for eksempel psykologer, pædagoger og terapeuter. Så vil der blive inviteret et »trækplaster« i form af en kendt person, Jannie Helle, læge og mor til 3, har allerede indvilliget i at deltage i projektet. Udover disse eksperter

og fagfolk, skal vi også have nogle ganske »almindelige« eksperter med i panelet, nemlig forældre.

Stor PR indsats
– Der skal virkelig laves en masse PR i kommunen for at få så mange som muligt til at deltage i debatmødet. Forældrene der deltager i mødet skal være med til at skabe en atmosfære af debat og diskussion omkring emnet, HVEM HAR ANSVARET? Forældrene eller samfundet.

Stor familieworkshop i Kirken
– Mit andet projekt går ud på at arrangerer et stort »familieværksted«, fortæller Heidi som til dette projekt er gået i samarbejde med sit ward.

– Dette skal være en stor aktivitetsdag, som kun strækker sig over en dag, men til gengæld hele dagen og aftenen.

Familierne i lokalområdet vil blive inviteret til at deltage i dele eller hele dagen gennem bl.a. annoncer i lokalblade, uddelte foldere, orientering gennem sundhedsplejersken, omtale gennem lokalpressen, bl.a. gennem indslag i lokalradioen o.s.v.

Vi vil så den dag i kirken tilbyde et hav af aktiviteter og foredrag og klasser som man kan deltage i sammen med sine børn, og også nogle uden børn. Formålet er at familien, især forældrene, vil kunne hente ideer og inspiration og vejledning til hvordan de bedre kan være sammen med deres børn.

Fagfolk skal deltage
– De forskellige workshops og klasser vil blive ledet af fagkyndige folk, med forskellig baggrund, meninger og teorier.

Håbet er også at de deltagende familier vil kunne stifte bekendtskab, og dermed være med til at skabe et slags netværk af familier i området, forklarer Heidi.

Ideelt vil denne aktivitet kunne gentages årligt, hvis wardet har ressourser til det.

Jeg føler, at med de mange ressourcer vi på så mange områder sidder inde med i Kirken, er dette et meget realistisk projekt og en særdeles vigtig opgave.

Man kunne sagtens gøre dette i selv mindre grene eller ward end mit. Dette projekt vil give os god mulighed for aktivt at deltage i vore lokalsamfund.

Bog skal oversættes
– Mit sidste projekt går ud på at få oversat og trykt en bog, som et amerikansk ægtepar med 9 børn har skrevet. Bogen anviser forskellige ideer og metoder til at undervise sine børn i forskellige værdier og principper.

Bogen er en slags arbejdsbog for forældre, som jeg finder både fantastisk velskrevet og utrolig nem at gå til. Metoderne i bogen kan anvendes af alle familier uanset forhold og vilkår.

Fast besluttet på succes
– Jeg håber selvfølgelig, at disse projekter vil vække interesse hos Socialministeriet, og at ministeriet derfor vil yde de bevillinger jeg har søgt om. Jeg har dog besluttet, at hvis dette ikke skulle være tilfældet, at disse projekter alligevel er så gode at jeg ihærdigt vil forsøge at få dem gennemført.

– I forbindelse med den forberedelse jeg har gjort til disse ansøgninger, er det gået op for mig at der er mange familier i vores samfund der virkelig har brug for hjælp af en eller anden slags.

Jeg tror, jeg kan gøre noget, slutter søster Heidi Ringheim.

Heidi Ringheim, mor til 5, bor i Københavns 3. Ward, og arbejder i hjælpeforeningen.

Nyt biskopråd i Roskilde

Det nye biskopråd i Roskilde (Foto: Ole Jakobsen)

Efter 6 år som biskop i Roskilde Ward blev Flemming Bundgård søndag d. 27. februar afløst som biskop.

Niels Andersen blev wardets nye biskop, med bror Jørgen Nielsen som førsterådgiver og bror Jens Ole Frederiksen som andenrådgiver.

Biskop Andersen, 39 år gammel, har siddet i stavspræsidentskabet i Københavns Stav i 10 år, og har derfor et godt kendskab til Roskilde Ward, som han netop selv er flyttet til sammen med sin familie.

– Jeg synes at det bliver spændende at skulle arbejde sammen med de unge mennesker i wardet, det glæder jeg mig meget til siger biskop Andersen, der selv som 17 årig var kaldet som førsterådgiver i grenen i Allerød.

Niels Andersen er gift med Marianne Andersen, og sammen har de 4 børn i alderen 6 til 16 år.

– Biskop Bundgård har været en meget populær og vellidt biskop her i wardet, siger Niels Andersen, der glæder sig til at forsætte arbejdet i wardet så godt som han kan.

– Vi er iøvrigt alle tre hjemvendte missionærer i biskoprådet, siger Biskop Andersen.

Jørgen Nielsen, der tidligere har været biskop i Roskilde, har sammen med sin kone været på fuldtidsmission i Afrika, og Jens Ole Frederiksen har sidst fungeret som wardsmissionsleder.

RED.

Mormonbørn er bedre til at sove

Undersøgelser viser at sidste dages hellige unge får mere søvn end unge i samfundet

Mange skolebørn får for lidt søvn derhjemme, og så lærer de mindre i skolen.

En undersøgelse blandt de unge i to ward i København viser imidlertid at de unge sidste dages hellige får mere søvn end deres venner uden for Kirken.

SDH-børn sover også for lidt

En undersøgelse fra Silkeborg viser nemlig, at op mod halvdelen af skoleeleverne sover for lidt- og af de større elever siger hver tiende, at de næsten altid er trætte.

Selv om de unge mormoner tilsyneladende er bedre til at få deres søvn, viser undersøgelsen imidlertid også, at lidt under halvdelen af de unge får for lidt søvn. I 4.- 6. klasse vil de færreste nemlig kunne klare sig med mindre end 9 timers søvn.

Endelig i 7. – 9. klasse, hvor puberteten giver naturligt øget træthed, vil de fleste have brug for mindst 9 timers søvn. Her oplyser 44 % af de sidste dages hellige unge, at de højest får op til 8 timers søvn.

– Sådan er tendensen desværre over hele landet, siger Flemming Hart Hansen, der er næstformand i Dansk Skolelægeforening. Det foruroliger mig som læge, børnelæge og skolelæge.

Danske skolebørn sover for lidt.

– Børn der sover for lidt, bliver uoplagte, og noget af undervisningen går hen over hovedet på dem. Det kan betyde, at den dag, de er færdige med skolen, står de ikke med de kort på hånden, som de kunne have stået med, siger læge Hansen.

– Med det hæsblæsende tempo, som folkeskolen må holde i dag, er der simpelthen ikke plads til voldsomt lange perioder af uopmærksomhed, slutter han.

CG

Med for lidt søvn går meget af undervisningen hen over hovedet på danske skolebørn. (Foto: TD)

Ungdomsboliger i gammel kirkebygning

Fra kirkesal til ungdomshybel. Det er udviklingen for den tidligere kirkebygning i Ålborg

Den gamle kirkebygning i Ålborg. Nu skal den omdannes til ungdomsboliger. (Foto: TD)

Den tidligere kirkebygning i Ålborg er i øjeblikket ved at blive omdannet til ungdomsboliger. Der vil ved byggeriets slutning stå 13 lejligheder færdige, hvoraf de 8 er i to etager, og er beliggende i den tidligere kirkesal.

Danmarks ældste kirkebygning
Bygningen i Ålborg blev indviet i 1907 og er den første bygning, Kirken selv har bygget i Danmark. Den var bygget i flot pionerstil og rummede således en kirkesal, hvor der var højt til loftet med en virkelig god akustik.

Bygningen solgt
Det var med lidt vemod, at Kirkens medlemmer i Ålborg for ca. 15 år siden sagde farvel til deres bygning for at flytte ud til nyere og mere praktiske omgivelser.

– Vi var lidt kede af det, fortæller bror Børge Klitgård, der med glæde mindes den gamle bygning i Valdemarsgade. Vi flyttede jo faktisk på daværende tidspunkt ud til en mindre bygning, men parkeringsforholdene var meget bedre, og i dag har vi jo fået flere tilbygninger, der gør at vi nu har en dejlig stor bygning med sportshal og alt, hvad der skal til.

Den gamle bygning i Ålborg har imellemtiden været brugt som både kontorer og jazzballet-institut, og nu bliver den altså indrettet til ungdomsboliger.

Stadig god PR for Kirken
Den dag i dag ved mange mennesker i Ålborg godt at den smukke bygning i mange år har tilhørt Kirken, og den er derfor stadigvæk med til at præge menneskers indtryk af Kirken.

RED.

Større krav ved besegling efter skilsmisse

Det Første Præsidentskab har i et brev til kirkens ledere bekendtgjort:

»Med omgående virkning skal en mand, der tidligere har været beseglet og derefter er blevet skilt, som ønsker at blive gift og beseglet i templet, først indhente tilladelse fra Det Første Præsidentskab.

Det er hensigten, at dette krav vil bidrage til atter at understrege betydningen og helligheden ved ægteskabspagterne i templet. Stavs- og missionspræsidenter har modtaget yderligere oplysninger om denne sag.«

Dette brev er blevet læst op af lokale ledere ved et nadvermøde.

Bliv en ny kvinde

Hjælpeforeningen har atter fejret fødselsdag verden over. Hermed følger et uddrag af begivenhederne i Odense 2. Ward.

Under hyggelige former blev Hjælpeforeningens fødselsdag i år fejret i Odense 2. Ward. »Bliv en ny kvinde« var en af de spændende begivenheder, aftenen bød på, men også historiske beretninger samt påskeklip var på programmet.

Den 17. marts 1842 blev Hjælpeforeningen stiftet i USA, og det fejres hvert år over hele verden. Således også i Odense 2. Ward, hvor præsidentskabet bestående af søstrene Mette Køster, Tina Kingo Hansen og Marianne Arriaga bød på en fin aften.

Vinderen af kagekonkurencen. Motiv efter H.C. Andersens eventyr »Tommelise«. (Foto: Ida Karnil)

Indledningsvis fortalte søster Ida Karnil om de historiske begivenheder, som fandt sted omkring Hjælpeforeningens oprettelse.

En ny kvinde blev fremtryllet
Søster Lisa Schacht blev herefter præsenteret som den søster der skulle lade sit udseende undergå en forandring til at blive »en ny kvinde.« Dette skulle foregå under frisør Marianne Arriagas dygtige hånd samt den tøjkyndige søster Lene Køsters vejledning.

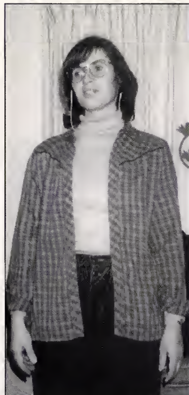
Imens blev der kreeret påskepynt og kort, og to præmier blev uddelt for kager. En for den flotteste udsmykning, som gik til søster Ida Karnil, samt endnu en præmie for bedste smag. Denne gik til søster Anette Christensen.

En utrolig forandring
Den røde løber blev rullet ud, og aftenens højdepunkt blev udløst, da søster Lisa Schacht trådte ind som »den nye kvinde«.

Højlydte udbrud gik gennem salen, da Lisa fremviste sin frisure, en flot klipning med nye farvenuancer, en smuk make-up og ikke mindst smart nyt tøj, der venligst var udlånt af en forretning i Odense City. Resultatet var storslået, og megen ros blev tildelt disse tre søstre.

En fin aften blev afsluttet, hvor søstrene påskønnede Hjælpeforeningen og varmt samvær.

Ida Karnil, medlem af Odense 2. Ward, arbejder som informationsmedarbejder i Århus Stav.

Søster Lisa Schacht FØR (Foto: Ida Karnil)

Søster Lisa Schacht EFTER (Foto: Ida Karnil)

Besøgslærerindestævne i København

Søstrene i Københavns 1. og 3. Ward samles til instruktion og hyggeligt samvær

Lørdag d. 5 marts i kirken på Maglegårds Allé handlede dagens aktivitet om besøgslærerindearbejdet. En del søstre fra begge ward havde i den anledning forberedt en musical af Janice Kapp Perry. Det blev til en dejlig stund med både god musik og optræden af bl.a. Lise Billeskov og Nina Juul i hovedrollerne. Begge søstre er medlemmer af Københavns 3. Ward.

Besøgslærerindekalender
– Der er den almindelige kalender, og så er der en besøgslærerindekalender, sagde Ulla Madsen fra Københavns 3. Ward. Besøgslærerindekalenderen består af månedens første uge, hvor vi allesammen siger, at nu skal vi også ud. Så pludselig er det blevet den sidste uge i måneden, og nu skal vi ud på kreds. Søster Madsen demonstrerede på en virkelig god måde, at hvis vi i stedet benyttede os af hele kalenderen kunne det være, at vi havde en større chance for at nå ud til alle vores søstre.

Biskopperne tilstede
Både Biskop Carsten Gram fra 3. Ward og Biskop Finn Gram fra 1. ward var tilstede, og de understregede begge betydningen af besøgslærerindearbejdet for en biskop.

– Vi kan ikke nå det hele selv, vi er nødt til at have hjælp, sagde biskop Carsten Gram.

75 søstre var tilstede og følte sig både opbygget og motiveret efter dagens stævne.

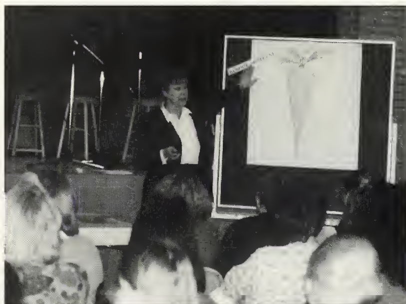
SP

Biskop Carsten Gram instruerer (Foto: Henrik Als)

Søster Ulla Madsen bruger gullerødder til at holde søstrene vågne. (Foto: Henrik Als)

En musical af Janice Kapp Perry med Nina Juul og Lise Billeskov i hovedrollerne. (Foto: Henrik Als)

Stavskonference i Århus stav

6. marts 1994

Som tidligere dannede Herning Kongrescenter ramme om Århus stavs halvårlige stavskonference. Medlemmer fra hele Jylland og Fyn var atter samlet for at høre inspirerende budskaber fra deres ledere.

Boligudstilling i kongrescentret
Samtidig med Kirkens Stavskonference blev der i Kongrescentret afholdt en stor boligudstilling. Dette gjorde, at mange mennesker blev gjort bekendt med Kirkens navn den dag.

Der blev lørdag eftermiddag afholdt lederskabsmøder i bygningen i Herning, og som altid blev konferencens to hovedmøder afholdt om søndagen.

Som optakt til formiddagens møde spillede bror Birger Sørensen på fløjte akkompagneret af søster Lisbeth Pedersen, begge fra Esbjerg Ward. Musikken var en dejlig optakt til dagens talere.

Stavspræsidentskabet i Århus stav. Stavspræsident Carsten i midten med Hans Otto Ilskov t.v. og Steffen V.Poulsen. (Foto:TD)

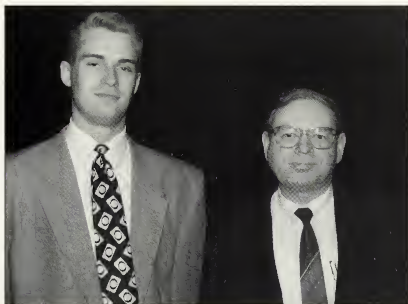
Børn og unge
Børn og unge var den røde tråd der løb igennem formiddagens møde.

Bror Poul Andersen, Odense 1.Ward, talte om forholdet mellem forældre og børn. Bror Andersen citerede Ordsprogenes bog »Tilskynd drengen at følge den vej han skal gå, selv gammel viger han ej derfra.«

– Vi skal vise vores børn tillid. De er et produkt af os selv. Vi må aldrig svigte dem, sagde bror Poul Andersen, der samtidig påpegede, at selvom vore børn vælger en anden vej, end vi gør, er de stadigvæk vore børn, og vi skal altid elske dem og bekymre os for dem.

Hvorfor vælger så mange unge det forkerte?
Sådan lød spørgsmålet fra søster Marianne Klitgård, Aalborg Ward, der talte om alvoren ved at bryde kyskhedsloven.

– Denne lov er ikke kun for unge mennesker i Kirken, men lige så meget for ægtepar, enker og enlige. Moral gør det muligt at være opfyldt af Guds lys. Et rent hjerte gør dig stærk. Byt ikke det væk, som du ønsker allermest med noget du ønsker nu, sluttede Marianne.

Præsident Ilskov med Bror Thomas Willemann, nyligt hjemvendt fra sin mission i Frankrig.(Foto:TD)

Styrk kirken gennem børnene
– Undervis børnene bedre, det vil styrke Kirken, sagde søster Dorthe Hansen, primarypræsidentinde i Århus stav. Hun citerede beretningen fra 3 Nephi, hvor Jesus ikke ønskede, at de små børn blev gemt væk. Hvis ikke mængden havde set op med deres åndelige øjne, havde de næppe set, hvordan deres børn blev betjent af engle.

Bror Steen Kreiberg opfordrede Kirkens medlemmer til at bruge deres tid ved Kirkens møder mere effektivt. Han opfordrede præstedømmelederne til at lytte til Kirkens kvinder.

– Det er oftest meget velovervejet og kristuslignende, det de fremfører.

Vi ledes i dag af en Guds profet
Formiddagens møde blev afsluttet af præsident Steffen Vestergård Poulsen, der understregede betydningen af at have en Guds profet her på jorden. Præsident Poulsen illustrerede, hvordan hver profet har haft sit budskab, og påpegede, at vor profets budskab er at studere og genstudere Mormons Bog.

Pausen mellem de to møder blev ivrigt brugt til fællesspisning af medbragt madpakker. Det var herligt at se medlemmernes glæde ved at se hinanden og være i stand til at hygge sig sammen.

Generalkonferencens budskab hovedtema
Konferencens hovedmøde blev ledet af stavspræsident Carsten Larsen. Kirkens generalautoriteter blev opretholdt, og det blev oplyst, at Århus stav har 10 personer på fuldtidsmission, 25 stavsmissionærer og 3 af stavens medlemmer i forsvaret.

Hold ud til enden
– Engang imellem kan vi længes tilbage til Faderens nærhed, men vi må accepterer tilstanden her på jorden, som er nødvendig for vores udvikling, og så må vi holde ud til enden, sagde præsident Hans Otto Ilskov. Han citerede Richard C. Edgleys tale fra forårskonferencen 1993 der omhandlede udfordringer vi alle vil blive udsat for her i livet.

Bror Thomas Willemann, netop hjemvendt fra sin mission i Frankrig, delte dejligt sine missionæroplevelser med stavens medlemmer.

Missionærarbejdet var også temaet for bror Torben Buur Pedersens bemærkninger. Han er wardsmissionsleder i Esbjerg Ward. Han citerede Ældste Russel Ballards personlige budskab, der den 15. marts blev givet til stavens medlemmer.

1. Bring evangeliets smukke budskab mere aggressivt ud til jeres medborgere, og 2. Gør en stærk individuel indsats. »Jeg har en stærk profetisk følelse om, at hvis alle i aften vil samles som en familie eller som enkelt person og beder jeres himmelske fader om, at sætte jer i en situation inden for de næste få uger, hvor I kan præsentere evangeliet for nogen, der er ærlige i hjertet, og som vil acceptere evangeliet, så vil det ske. Fulgte vi denne udfordring? spurgte Bror Pedersen, eller er vi ligesom israelitterne?

Vi på Kristus tror
En gæst i Kirken fortalte, at hans indtryk var, at vi fokuserer mere på selve Kirken end på Kristus, fortalte bror Knud Holmbo, fra Esbjerg Ward.

– Vi har en levende kirke med stillinger og masser af arbejde, men det må bare ikke være det, vi dyrker, men Kristus, opfordrede bror Holmbo. Det er ikke med teknikker, vi skal få folk ind i Kirken, men med Kristi evangelium.

Søde ord
Et engelsk ordsprog lyder:«Gør dine ord meget søde, det kunne være du kom til at spise dem igen.« Dette var budskabet givet af søster Margrethe Larsen, der inderligt opfordrede os til ikke at dømme hinanden. Vi er allesammen forskellige, men vi er alle Guds børn. Vi har alle rigeligt at gøre med at udarbejde vores egen frelse. Vi skal finde den lille snævre sti, og det skal vi hjælpe hinanden med, sluttede søster Larsen

Søster Lissy Fisker talte om præstedømmets velsignelser, og gav udtryk for sin taknemlighed over at være medlem af Kirken og den mulighed det gav hende for at benytte præstedømmet.

Konferencens afsluttende taler var stavspræsident Carsten Larsen, der bl.a. citerede præsident Hinckley fra oktoberkonferencen. Kirken er grundlagt på principper, der er guddommelige. Intet menneske eller gruppe af mennesker vil nogen sinde få lov til at føre Kirken på vildspor. Præsident Larsen citerede mange af Kirkens lederes budskaber fra oktoberkonferencen og sluttede med at opfordre stavens medlemmmer til at forene sig i deres anstrengelser, og til at forene os med dem, der er omkring os.
Søren Nielsen, søndagsskolepræsident i Frederikshavn Gren

Stavspræsident Carsten Larsen og hustru Margrethe Larsen. (Foto: Kurt Balazs)

Missionspræsident Anderson og Søster Anderson (Foto: Kurt Balazs)

Fik en chance til

AP-leder fra Københavns 4. Ward overlevede styrt på 15 meter

I et gammelt vandtårn i Hvidovre lidt uden for København, hænger bror Anton Dalsgaard og svæver i 25 meters højde i et tyndt reb.

Der er intet andet end rebet mellem Anton og den stenhårde cement 25 meter nede. Det har han det helt fint med. Han gør det tit. Det er nemlig en del af hans arbejde, og han ser da heller ikke spor nervøs ud. Anton er politimand i Rødovre Politi, og han har i årenes løb specialiseret sig i kriminalpræventivt arbejde. Vandtårnet i Hvidovre er blot et af de projekter, Anton er igang med. Her kommer unge mennesker fra hele Storkøbenhavn, der af den ene eller den anden årsag har problemer med at fungerer normalt i samfundet, og her får de en chance for at udfolde sig fysisk og psykisk på en helt anden måde, end de normalt gør.

SSP er et samarbejde mellem skolevæsenet, socialvæsenet og politiet. Håbet er, at man ved at samarbejde på et tidligt stadie kan nå ud til nogle unge mennesker og hjælpe dem, før de bliver rigtige kriminelle.

Anton, der i dag er medlem af Københavns 4. Ward, har spillet en stor rolle inden for dette samarbejde.

Tæt på døden

En af de mest hårrejsende, men også opbyggende oplevelser havde Anton i 1986, da han sammen med Lars Østergård skulle bestige bjerget Pollux, der ligger i Schweiz ved grænsen til Italien.

Både Anton og Lars havde trænet i $1^1/_2$ år og var fyr og flamme for at begynde deres længe ventede bestigning.

Anton Dalsgaard foran sin nærpolitistation »FRIHEDEN« (FOTO:TD)

– Desværre kunne vi ikke styre elementerne, siger Anton. Det blev dårligt vejr, og det alene skulle have været en advarsel til os. Vi havde allerede spildt et par dage p.g.a. vejret, så nu var det blevet søndag. Hvis vi ikke begyndte at klatre op ad bjerget den dag, kunne vi ikke nå målet.

– Man kan godt være så opsat på sin drøm og plan, at man fuldstændig tilsidesætter vigtigere ting. Man går simpelthen på kompromis med evige principper, fortæller Anton.

På trods af dårlig samvittighed over at være ude på en søndag, begyndte de opstigningen i dårligt vejr.

Efter nogen tid var de nået op i 3700 meters højde, da de blev overrasket af en forfærdelig snestorm.

Både Lars og Anton mistede fuldstændig orienteringsevnen.

– Vi kunne ganske simpelt ikke se en hånd for os. »Whiteout« hedder det. Samtidig skete der det, at højdemåleren svigtede, og de befandt sig 150 meter højere oppe, end de troede. Det kan være meget farligt i bjergene, hvor et par skridt fra eller til kan betyde et styrt på flere hundrede meter.

Både kolde og våde

– På daværende tidspunkt var vi ved at blive godt nervøse, siger Anton. Vi bad flere gange, for vi var godt klar over at vi var alvorligt på den. Vi var både kolde og våde og var nu også begyndt at få kuldekramper.

Vi valgte at gå tilbage, hvor vi kom fra, da vi ikke kunne finde den hytte vi ledte efter. Højdemåleren var jo i stykker, så det var en håbløs søgen. Vi havde aldrig fundet hytten.

Bror Dalsgaard arbejder med præventivt arbejde (FOTO:TD)

Anton og Lars begav sig ud på en gletcher der normalt er sikker nok at gå på, men nu var den blevet glat og våd. Under isens overflade kan der danne sig dybe kløfter, som ligger skjult af tynde lag sne eller is. En sådan kløft faldt Anton pludselig i. Den var dog så smal at han sad fast ved skuldrene. Kløfterne kan være flere hundrede meter dybe. Anton råbte en advarsel til Lars, og begyndte så at bruge alle sine kræfter på at trække sig ud af denne kløft.

Ramt i hovedet

I denne proces blev Anton ramt i hovedet af sin økse, og begyndte et fald ned af gletcheren på mere end 250 meter. Styrtet gik rivende hurtigt, men Anton var stadig ved bevidsthed. Han råbte til Gud om at stoppe ham, men der skete ikke noget. Han slog koldbøtter, hans handsker blev flået af ham, og Anton blev klar over, at det var sket. Han råbte farvel til Lotte og børnene, og det næste han vidste var, at han styrtede ud over klippekanten, et styrt på 250 meter. Imidlertid landede Anton utroligt heldigt på et klippefremspring der lå kun 15 meter nede.

– Mit liv blev vejet, siger Anton, jeg blev fundet for let. Jeg havde ganske simpelthen ikke nået det, der skulle nås. Jeg blev klar over, at Gud havde givet mig en chance til. Lars troede, jeg var død. Han så mig bare styrte ud over klippen.

– Jeg var imidlertid ved fuldt bevidsthed, fortæller Anton. Jeg kunne ikke bevæge mig til at begynde med, men langsomt gik det op for mig, at begge mine ben var ok. Jeg kunne ikke bruge armene, og mit kraveben var brækket, men jeg fik på en eller anden måde kræfter til at kravle de 15 meter op fra bjerghylden og signalerede til Lars, at jeg var i live. Han fik hentet hjælp og efter en utrolig kræftpræstation lykkedes det Anton at nå frem til et forholdsvist fladt område, hvor han af en helikopter bliver fløjet til hospitalet.

– At jeg overlevede var et mirakel. Jeg må leve videre med en vished om, at der er nogle ting, som jeg skal lave om på i mit liv, siger Anton, det er den eneste grund til, at Herren lod mig overleve.

Missionærerne fandt ham

Det er snart 16 år siden, at missionærerne først fandt Anton. Han boede på daværende tidspunkt sammen med sin lillebror Peter i deres barndomshjem. Missionærerne havde banket på døren, og Peter havde sagt, at det var han ikke spor interesseret i, men at han havde en storebror, der var halvtosset, så de måtte da gerne komme igen og tale med ham. Det gjorde missionærerne nogle dage senere. Anton lyttede til deres budskab og vidste lige med det samme, at dette var rigtigt. Han blev døbt i februar 1979. Med det samme besluttede Anton, at han ville på mission, og han begyndte at arbejde hen mod det mål. Nu var der bare det ved det, at Antons situation var lidt anderledes end de fleste andre vordende missionæres.

Begge forældre døde

Begge hans forældre var døde, kort tid før han lærte Kirken at kende. Hans far begik selvmord, og året efter døde hans mor af kræft efter lang tids sygdom. De efterlod 4 søskende, der havde et nært og kærligt sammenhold. Anton og lillebror Peter boede således stadig i deres barndomshjem, hvor Anton mere eller mindre var forsørgeren og den, der ligesom holdt sammen på det hele. Derfor kunne han jo ikke bare rejse bort i to år og se stort på, hvad der skete med hjemmet og Peter.

Anton tager en tur 25 meter ned. (FOTO:TD)

På mission i Frankrig

Det skulle imidlertid ikke holde Anton tilbage. Han knoklede med mange jobs og fik skrabet penge sammen, ikke alene til sin mission, men også til sin andel af huslejen i de 2 år, han skulle være væk. I processen fik han også omvendt og døbt sin bedste ven Lars Østergård, som mange i Københavns Stav kender og holder meget af.

Man kan vist godt sige at Anton havde arbejdet hårdt, og at han var parat til at tage afsted på mission. Papirerne blev sendt, og hvis det havde været op til Anton, var han taget afsted i februar måned – på årsdagen for hans dåb. Men kaldelsen kom, og Anton skulle ikke afsted før til april. – Hvorfor det? undrede Anton sig. Han var parat. Kirken havde brug for missionærer. Det havde profeten selv sagt. Hvorfor skulle Anton så gå og spilde tiden i 2 måneder. Det var ikke logisk.

Underviste søskende

– Men så kom svaret til mig, siger Anton. Jeg kiggede på kalenderen, og der så jeg, at der netop lige præcis var 7 mandage tilbage, inden jeg skulle afsted. 7 mandage. En til hver af missionærlektierne. Så holdt jeg 7 familiehjemmeaftener med mine 3 søskende, underviste dem i de 7 missionærlektier og udfordrede dem til dåb.

– Da jeg blev medlem af kirken, blev det ikke taget så alvorligt, siger Anton. Det var jo bare Anton, der nu havde en religiøs dille. Mine søskende rystede lidt på hovedet af mig.

Det varede dog ikke længe før Anne Dalsgård, nu Københavns Stavs UP præsidentinde, blev intereseret i

Kirken. Anne blev medlem af Kirken, mens Anton endnu var på mission.

– Det er nok en af de største glæder, jeg har haft, siger Anton, der dog samtidig tilføjer, at nu var de andre i familien ved at blive lidt bekymrede, for nu var det jo ikke kun Antons dille mere.

Ungdomsarbejde i politiet
Samtidig med at Anton passer sin familie og sine kirkekaldelser, bruger han meget af sin fritid på det kriminalpræventive arbejde.

– Det er faktisk evangeliets principper på højeste plan. Men min baggrund i Kirken er alfa og omega i det arbejde, jeg udfører inden for politiet. Den slags arbejde kan du ikke beskæftige dig med, hvis du ikke kan lide mennesker. Baggrunden for at kunne lide mennesker er at vide, hvem de i virkeligheden er. Nemlig Guds børn.

Mange mennesker lever idag i et socialt monstrom. De kan ikke fatte evangeliets principper. Der er ikke tid eller plads til åndelige begreber, de er sekundære til de fysiologiske behov.

Det er netop gennem projekter, som dem vi er igang med i SSP, at vi kan gå ind og gøre en forskel.

UM-præsident i Wardet
Anton er fornyligt blevet kaldet som Unge Mænds præsident i Københavns 4. Ward.

– Det er jeg så glad for, siger Anton med et smil. Jeg har længe gået og været ked af, at jeg ikke har kunnet tilbyde mine mange professionelle erfaringer til Kirkens unge. Nu har jeg muligheden og glæder mig til alle de dejlige stunder, jeg har at se frem til med de unge i mit ward, slutter Anton.

SP

De Tolv Apostle godkender den nye Bibel

Den nye Bibel godkendt på apostlenes ugentlige møde i templet

I et brev sendt til områdepræsidentskabet fornylig meddeler Ældste L. Tom Perry og Ældste Dallin H. Oaks, at Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum ved deres ugentlige møde i templet er blevet enige om at godkende den nye danske oversættelse af Biblen som Kirkens officielle Bibel i Danmark.

Lang tids undersøgelse
Forud for godkendelsen er der gået mange undersøgelser. Blandt andet havde apostlene udarbejdet en liste med skriftsteder, som de ønskede oversat til engelsk, for at de kunne kontrollere indholdet.

Man har ligeledes i Kirkens afdeling for oversættelse af skriften indsamlet oplysninger om hvilke grundtekster, der har ligget til grund for oversættelsen ligesom man har haft møde med Det Danske Bibelselskabs tidligere generalsekretær Niels Jørgen Cappelørn.

I forbindelse med udgivelsen af den nye oversættelse af Bibelen lancerede Det Danske Bibelselskab en storstilet kampagne, der fik mange mennesker til at anskaffe sig og læse Bibelen. (Foto: Bibelselskabet)

Den fjerde Bibel-udgave
Med den ny Bibel fra 1992 er det den fjerde Bibel Kirken benytter siden den kom til Danmark i 1850. De tidligere oversættelser Kirken har benyttet var fra: GT 1740/NT 1819, GT 1871/NT 1907, GT 1931/NT 1948. Det er altså første gang i Kirkens historie i Danmark, at man på samme tid får en oversættelse af både Det Nye – og Det Gamle Testamente.

Man kan stadig bruge sin gamle Bibel
– Man kan selvfølgelig stadig bruge sin gamle Bibel, fortæller Carsten Gram, der er leder af Kirkens oversættelseskontor. Autorisationen fra De Tolvs Råd og Det Første Præsidentskab betyder, at vi fremover i de materialer vi oversætter, vil citere fra den nye Bibel.

– Eftersom Bibelselskabet har været nødt til at trykke oplag efter oplag for at kunne følge med efterspørgslen af den ny Bibel, må vi nok også erkende, at de fleste af de mennesker som fremover vil blive omvendt til Kirken, vil benytte den nye Bibel-oversættelse, slutter Carsten Gram.

Kan fås på distributionscentret
Den nye Bibel som det tog adskillige meget dygtige oversættere 15 år at oversætte, kan fås på distributionscentret i forskellige indbindinger og til forskellige priser.

RED

Caroline fotograferet af sin mor. (Foto: Kreiberg)

Pigen fra Fyn

Mød Caroline Kreiberg, 15, fra Fyn. Hun er alletiders søde pige, og et godt eksempel for både dig og mig.

Der er piger som Caroline i Kirken over hele Danmark, men i denne måned har vi valgt at introducere Kirkenyts læsere til Caroline.

Som den yngste af en børneflok på 3 er Caroline født og opvokset i Odense, hvor hun er meget aktiv i Odense 1.Ward.

Vokset op som enebarn
– Jeg er faktisk vokset op som enebarn, siger Caroline, der kun var 4 år gammel, da storebror tog på mission. Der er 12 år mellem mig og min storesøster, men vi har det helt fint sammen. Jeg er altid ude hos hende, og jeg elsker hendes barn, fortæller Caroline. Det er helt klart, at hun er tæt knyttet til sine to ældre søskende, til trods for aldersforskellen.

– Hvis jeg kunne vælge, ville jeg meget gerne have en storebror der bare var to år ældre end mig, men det kan jeg jo ikke, siger hun med et lille grin.

Vil læse matematik
Caroline går i øjeblikket i 9. klasse på Næsbyskolen, der ligger i en lille forstad til Odense, og regner med at gå i 10. klasse før hun går videre i gymnasiet. Der vil hun gerne læse matematik og fysik og kemi.

-Jeg vælger den linie, fordi jeg synes, det er mere logisk, og det kan jeg godt lide, siger Caroline.

Caroline er også en meget kreativ pige. På spørgsmålet om hun spiller klaver svarer hun lidt undvigende. Men ja, det gør hun faktisk en lille smule. Hun har gået til spil flere gange, men vil faktisk gerne begynde at tage undervisning igen.

-Det er en god ting at kunne, siger Caroline, der iøvrigt også spiller både tenor- og sopranblokfløjte.

Elsker at være kreativ
– Jeg elsker at male og tegne og lave lerting – og i det hele taget kreative ting. Min far har lavet en drejebænk til mig, og den elsker jeg at bruge. Caroline siger, at de fleste af de ting, hun laver smider hun ud, fordi de ikke er pæne nok, men håber selvfølgelig en dag at blive dygtig nok til at kunne bruge noget af det, hun producerer.

Født ind i Kirken
– Det er dejligt at være født ind i Kirken, synes Caroline. Jeg er altid kommet i Kirken, og på den måde har jeg fået det hele ind i hovedet. Det betyder selvfølgelig, at jeg ikke har skullet undersøge så meget om Kirken. Det gør det jo noget lettere.

Caroline er også aktiv i Kirkens seminarprogram.

– Jeg synes, det er godt, og man lærer en masse. Det er let at komme bagud, men jeg prøver at følge med, siger hun med et lille grin.

Caroline føler selv, at hun bliver respekteret af sine klassekammerater, men bruger ikke så meget tid med venner uden for Kirken, da de ikke har de samme standarder, som hun har.

– Folk tror tit, at fordi man er lidt stille, er det, fordi man er snobbet, men det behøver det jo slet ikke betyde, siger Caroline.

Stillet overfor muligheden om at tjene som fuldtidsmissionær, blev Caroline lidt bleg.

– Jeg vil gerne på mission når jeg bliver gammel, men som ung vil jeg hellere giftes. Selvfølgelig skal man aldrig sige aldrig, for jeg ved jo ikke, hvad der vil ske.

Derfor forbereder Caroline sig så godt, som hun kan. Hun er aktiv i Unge Piger og synes, det er dejligt at deltage i deres målsætningsprogram.

– Når man prøver at gøre de ting man bliver bedt om at gøre i programmet, hjælper det en til at blive bedre, slutter Caroline.

SP

Caroline med sine forældre og to ældre søskende. (Foto: TD)

Tidligere missionspræsident i Danmark æret af Det Første Præsidentskab

Mark B. Garff, 86 år gammel, modtager særlig anerkendelse

Når to gamle venner mødes, så kommer samtalen helt naturligt hen på de ting, man har til fælles. Sådan var det også, da præsident Thomas S. Monson, fra Det Første Præsidentskab sidst i januar 1994 besøgte sin gamle ven Mark B. Garff. Besøget foregik på et plejehjem i Salt Lake City, Utah, og anledningen var en særlig anerkendelse af bror Garff, der i mange år har tjent i Kirkens velfærdsarbejde, og senere var formand for Kirkens byggekommité.

Talte konstant om Danmark
Under besøget talte præsident Monson, der var sammen med sin kone Frances, meget om gamle minder og specielt om bror Garffs store indsats i sit arbejde for Kirken.

Det varede dog ikke længe før størstedelen af samtalen drejede sig om begge mænds yndlingsemne, Danmark. Bror Garff var på fuldtidsmission i Danmark fra årerne 1929 til 1932. Det varede kun få år, før han atter kom tilbage til Danmark, denne gang som missionspræsident i 1937.

Det var, mens Præsident Garff var præsident for Den Danske Mission, at anden verdenskrig brød ud. Alle europæiske lande lukkede deres grænser, og amerikanere, der var nødsaget til at forlade Europa, blev sendt gennem Danmark. Det var derfor under ledelse af præsident Garff, at alle de nordamerikanske missionærer blev evakueret fra Europa.

Præsident Joseph Fielding Smith i Danmark
Præsident Joseph Fielding Smith og hans kone var tilfældigvis i Holland, da krigen brød ud, og de kom også til Danmark. Her arbejdede præsident Smith og Garff mange timer på at få hundredvis af Kirkens missionærer sikkert hjem.

– Det amerikanske shippingfirma sejlede ikke mere, men det lykkedes at få kontakt med nogle mindre fragtskibe, der tømte lasten, så missionærer kunne sove på brikse i nogle improviserede kahytter, fortæller søster Garff.

Præsident Thomas S. Monson ved besøget hos Mark B. Garff, tidligere missionspræsident i Danmamark. Hans kone Gertrude står ved hans side. (Foto: Church News)

– Disse skibe fik alle vore missionærer sikkert hjem, siger søster Garff, der synes, at det var et rent mirakel.
CN

Brasilien er nu det 3 land i verden der har mere end 100 stave

Med dannelsen af 7 nye stave i Brasilien i december 1993, er Brasilien nu det tredje land i verden, der har mere end 100 stave.

USA har 1171 stave, og Mexico har 126 stave.

Det tog 62 års missionering for de første 56 stave at blive oprettet i Brasilien. Derefter tog det kun 3 år at få de næste 50 stave. I løbet af de sidste 30 år er medlemstallet i Brasilien vokset fra blot 5000 til 500.000. Brasilien har et indbyggertal på over 160 mio., der gør, at Kirkens potentiale er enormt her. Templet i Sao Paulo rapporterer, at det næsten altid fungerer ved fuld kapacitet, bl.a. på grund af tempelture arrangeret af hellige fra hele landet. Ofte må medlemmer rejse i 5 til 6 dage for at nå frem til templet.

– De lokale medlemmers trofasthed er inspirerende, siger Ældste Harold G. Hilliam, medlem af De Halvfjerds og områdepræsident for Brasilien.
CN

Tabernaklet i Vernal, Utah skal ombygges til Kirkens 57. tempel. (Foto:CN)

Næsten 100 år gammelt tabernakel ombygges til tempel

Et tempel skal bygges i Vernal, Utah, lyder det fra Det Første Præsidentskab. I et brev, der af samtlige præstedømmeledere i det østlige Utah blev læst op for Kirkens medlemmer, blev planerne for Kirkens 57. tempel bekendtgjort.

Templet i Vernal bliver Utahs 10. tempel, og vil blive det første tempel i Kirkens historie, der bliver skabt i en allerede eksisterende bygning.

Tabernaklet i Vernal, Utah blev indviet i 1907 af profeten Joseph F. Smith, men har stået tom i en lang årrække.

I brevet skriver Det Første Præsidentskab at de efter omfattende studier af situationen, har besluttet at bruge den ydre skal af tabernaklet, der skal restaureres til dets originale udseende, til indeni at skabe et smukt tempel.

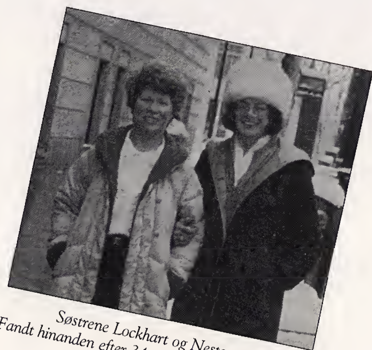
Tidligere hellige har ofret meget

Dette forslag vil gøre, at de helliges behov for et tempel vil blive opfyldt, samtidig med at den gamle bygning vil blive bevaret som et minde og monument for de tidligere pionerer, der alle har måtte ofre meget for at bygge tabernaklet for næsten et århundrede siden.

– Vi håber at dette projekt vil blive varmt modtaget af Kirkens medlemmer og af hele samfundet, slutter brevet fra Det Første Præsidentskab.

CN

Varmt venskab dannet ved OL for over 34 år siden

Søstrene Lockhart og Nesterova. Fandt hinanden efter 34 år. (Foto: Church News)

Bedste venner mistede kontakten, men har nu fundet hinanden og evangeliet

Ved de Olympiske Lege mødes sportsfolk fra mange lande. De konkurrerer og i de fleste tilfælde skilles de som venner. Et af de varmeste venskaber i OLs historie opstod på isen ved hurtigløb på skøjter.

OL i Californien
Det begyndte i Californien kort før vinterlegene i Squaw Valley i 1960. Den amerikanske skøjteløber Barbara Lockhart og den russiske Klara Nesterova blev ført sammen i et konkurrenceløb, men blev hurtigt venner, mens de lærte hinanden deres løbeteknikker.

På daværende tidspunkt var ingen af dem medlem af Kirken, men i dag er de begge medlem. Barbara Lockhart, der i dag underviser på BYU, blev døbt i 1963. Gennem deres venskab blev Klara Nesterova, der også underviser på et universitet, introduceret til Kirken og blev døbt af missionærer i Rusland i 1992.

Genforenet i Rusland
De to søstre havde mistet kontakten med hinanden i over 28 år, da de i 1992 blev genforenet. Søster Lockhart var på et undervisningsophold i Moskva med BYU, og hun brugte mere end to måneder på at søge efter Klara, der i mellemtiden var flyttet til Moskva fra sin fødeby Ryazan.

Søster Lockhart blev straks inviteret til at blive boende 4 måneder hos familien Nesterova, selvom de blot boede i en lille lejlighed.

– Det var trangt med pladsen, siger søster Lockhart, men det var så dejligt at være sammen med dem.

Mormons Bog på russisk
Den første aften i deres hjem tog søster Lockhart en Mormons Bog på russisk frem og det blev begyndelsen til Klaras omvendelse til Kirken. Både Klara og hendes mand var meget interesserede, og søster Lockhart prøvede, så godt hun kunne på sit gebrokne russisk at fortælle dem om Joseph Smith og Kirken.

OL medaljetager er national helt
Søster Lockhart inviterede sine venner med i kirke i Moskva, og her fik de en kongelig velkomst. I Rusland bliver alle medaljevindere betragtet som nationale helte, og alle i Kirken kendte da også Klara.

Søster Nesterova, der nogle få måneder senere blev medlem af Kirken, fortæller om sit første møde i Kirken: »Jeg følte det, som om de alle var mine brødre og søstre. I min tale den dag sagde jeg, at dette var den bedste dag i mit liv. Jeg følte ånden så stærkt. Vi sang salmer og bad. Jeg følte en helt speciel ånd hos de mennesker, der var tilstede. De var alle så venlige. Jeg var så glad for at se russere, mennesker der var blevet medlemmer af Kirken.«

Blev døbt i Moskva
Missionærerne begyndte at undervise Klara og hendes familie, og d. 5. december 1992 blev Klara døbt i Moskva. Hendes mand fik senere et slagtilfælde og er derfor endnu ikke blevet medlem af Kirken.

I dag er søster Nesterova et aktivt medlem af Kirken i Moskva og forbereder sig i øjeblikket på at tage til templet i Stockholm.

CN

Kirken anerkendt i Cambodia

Ifølge Det Første Præsidentskab er Kirken nu blevet officielt anerkendt i Cambodia.

Dette blev offentliggjort af Præsident Gordon B. Hinkley, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, i en tale han holdt d. 6 marts 1994 ved en fireside på BYU i Provo.

Ægtepar der bliver kaldet til at tjene i Cambodia må kun udføre kristen tjenestegerning og ikke missionere. Det er den samme status Kirken har i nabolandet Vietnam.

Til bryllup i USA

Jeg er lykkelig for at kunne sige, at jeg ofte i mit liv har fået svar på mine bønner. Både i små og store spørgsmål. En gang oplevede jeg det dog så kraftigt, at jeg følte trang til at »lade blæse i basun,« så alle kunne høre det.

Min yngste datter Lina skulle giftes i Canada i december 1991, og vi planlagde at rejse til bryllup.

Vi havde i forbindelse med disse planer et meget stort ønske! Min søster Johnna og hendes familie er bosat i USA, og vi ville også meget gerne besøge dem, da min niece Eva skulle giftes i samme måned.

Planen var, at min næstyngste datter Dorthe og hendes lille datter Laura skulle gøre rejsen sammen med mig. Det betød hårdt arbejde, både for mig og min øvrige familie, at skrabe de penge sammen som var nødvendige til denne rejse.

Da regnestykket blev gjort op, manglede vi omkring 2.000 kroner, for at vi kunne få Lina med fra Canada til USA til det andet bryllup. Vi var fast besluttet på, at uden hende rejste vi ikke derned.

Det var ikke muligt for nogen af os at skaffe disse penge, vi havde skrabet bunden. Nu var vi så derhenne, hvor jeg tyede til at bede Herren om at hjælpe os, og efter et stykke tid skete der dette:

Jeg kom ned i kirken en søndag. En kær søster, som ofte hjælper, hvor der er behov for hjælp, kom hen til mig og rakte mig en konvolut med ordene, »her har du lidt til hjælp til din rejse.« Jeg så forbavset på hende og begyndte allerede at græde af bevægelse over hendes betænksomhed, som jeg iøvrigt selv havde været udsat for tidligere.

I mit stille sind forventede jeg, at der lå en hundredkroneseddel til lidt godt til rejsen. Stor var min forundring da jeg åbnede konvolutten og fandt 2.000 kr. Lige det vi stod og manglede. Jeg for tilbage til min søster for at få forklaringen på, hvordan alt dette kunne hænge sammen: Hvordan går det her til? Er du klar over hvad dette betyder for mig? Jeg forklarede hende så, hvad hendes hjælp betød.

Stille fortalte hun mig, at Herren havde fortalt hende, at jeg manglede hjælp, økonomisk. Hun havde fået at vide, at hun skulle hjælpe mig. Hun bad om at få at vide hvor meget hun skulle give mig, og fik at vide, at jeg lige præcis manglede 2.000 kroner. Hun sluttede vores samtale af med at forsikre mig om, at var jeg glad for at Herren havde hørt mine bønner, så var hun endnu mere glad. Nu vidste hun, at hun kunne modtage inspiration fra Herren.

Kære søster, jeg glemmer aldrig din kærlige hjælp.

Gerti Andersen tjener som barmhjertighedsleder i Københavns 3. Ward.

Blev ramt af lynet i Rødovre

En søstermissionær i Rødovre blev fornyligt ramt af lynet, men blev på mirakuløs måde skånet

For nogle uger siden var min missionærkammerat og jeg ude at gå i Rødovre, hvor vi arbejder for tiden. Vi havde ingen aftaler den aften, så vi havde besluttet, at vi ville besøge nogle af de kontakter, vi tidligere havde haft.

Mens vi således begav os på vej mod en af disse addresser, begyndte det imidlertid at regne. Ikke blot en let regn, men et kraftigt uvejr. Det begyndte at tordne og lyne, og hagl regnede ned over os.

Paraplyen kom op

Min kammerat åbnede hurtigt sin paraply for at beskytte os mod uvejret. Nærmest for sjov sagde jeg til hende, at hun vist hellere måtte slå paraplyen ned, for det var for farligt i tordenvejr. Jeg var bange for, at lynet skulle slå ned i os.

Torden og lyn

Med et stod himmel og jord i et, og lyn oplyste hele himmelen. Min kammarat hoppede i luften og råbte »wow, der fik jeg elektrisk stød i min hånd.«

Jeg troede selvfølgelig, at hun prøvede at lave grin med mig, da jeg lige havde advaret hende mod at bruge paraplyen.

Det lykkedes hende dog hurtigt at få mig overbevist om, at hun mente det ganske alvorligt.

Sølvsko

I det samme passerede vi to damer, der også var ude at gå. De havde været et stykke foran os. En af dem sagde til os.

– Det ser ud, som om I to går med sølvsko.

– Jeg er ikke helt sikker på hvad hun mente, eller hvad hun så, men jeg ved, at vor Himmelske Fader passer på os.

Søster Rochelle Roach tjener i øjeblikket som fuldtidsmissionær i Den Danske Mission.